

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. W.

Protokolant: Katarzyna Chmiel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 sierpnia 2015 roku sprawy:

M. Z. (1) syna R. i M. z domu M., urodzonego w dniu (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 października 2014 roku w G. posiadał wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci suszu roślin konopi o łącznej wadze netto 15,89 grama oraz mieszaninę suszu roślin konopi z suszem roślin tytoniu o łącznej wadze netto 1,06 grama z czego 0,47 grama netto to susz roślin konopi co stanowi łącznie 17 pojedynczych porcji środka odurzającego

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 roku

I. ustalając, że **M. Z. (1)** dopuścił się zarzucanego czynu, stanowiącego występki z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii z tym dodatkowym ustaleniem, iż posiadany przez oskarżonego susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych, uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 66 §1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k., art. 342§1 k.p.k. warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby wynoszący 2 (słownie: dwa) lata;

II. na podstawie art. 342§2 k.p.k., przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 49§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. Z. (1) świadczenie pieniężne w wysokości 500 (słownie: pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 342§2 k.p.k., przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 72§1 pkt 6 k.k. zobowiązuje oskarżonego do podjęcia leczenia odwykowego w terminie 3 (słownie: trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 100 k.k. w zw. z art. 44§2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci: 13,72 grama netto suszu roślin konopi o wadze netto 4,42 przechowywanego w Wojewódzkim Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G. w kopercie bezpiecznej (...), zarządzając jego zniszczenie oraz opakowań po suszu roślinnym przechowywane w kopercie w aktach sprawy k. 87;

V. na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 627 §1 k.p.k., art. 629 k.p.k., art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 817,82 (słownie: osiemset osiemnaście i 82/100) złotych i wymierza opłatę w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych;

Sygnatura akt II K 475/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2014 roku na polu w miejscowości P. M. Z. (1) znalazł rośliny marihuany, zerwał je i zapakował w foliowy worek. Tego samego dnia około godziny 18 udał się na ulicę (...) w G., gdzie jako ochroniarz budowy pracował jego kolega A. R.. Poza A. R. w przyczepie kempingowej, będącej jednocześnie „stróżówką”, przebywali także W. S. oraz M. N. (1). Oskarżony wyłożył rośliny marihuany na grzejnik celem jego wysuszenia. Następnie A. R. wymieszał susz z tytoniem i jego część schował do kieszeni bluzy. Działaniom mężczyzn przyglądali się przebywający poza przyczepą funkcjonariusze Policji S. A., A. S. i M. S., którzy następnie dokonali przeszukania ww. osób oraz przyczepy kempingowej. W wyniku podjętych działań w bluzie A. R. ujawniono kartkę papieru z napisem (...) z zawartością suszu roślinnego koloru zielonego, zaś w samej przyczepie susz roślinny koloru zielonego we fragmencie papieru toaletowego, susz roślinny koloru zielonego w chusteczce papierowej koloru białego oraz susz roślinny koloru zielonego w kartce papieru z niebieskim nadrukiem. O godz. 1:01 M. Z. (1) posiadał 0,69 mg/dm³alkoholu w wydychanym powietrzu. W mieszkaniach zajmowanym przez M. Z. (1), A. R., M. N. (2) oraz W. S. nie ujawniono substancji odurzających.

dowody: protokoły zatrzymania osoby – k. 2, 8, 14, 21; protokoły przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów – k.5-6, 11-12, 17-18, 24-26; protokół przeszukania przyczepy kempingowej – k. 28-30 protokół z przebiegu badania trzeźwości – k. 20; protokoły przeszukania mieszkania – k. 44-45, 49-50, 53-54, 57-58; zeznania świadka M. Z. (2) – k.47v; wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (1) – k. 76; zeznania świadka M. B. – k.38; zeznania świadka M. N. (2) – k. 60v; zeznania świadka W. S. – k.63; zeznania świadka A. R. – k.64v-65

Susz roślinny koloru zielonego we fragmencie papieru toaletowego oraz w chusteczce papierowej, zabezpieczony w trakcie przeszukania przyczepy kempingowej, ważył łącznie 15,89 g netto, nie był suszem roślin konopi włóknistych oraz stanowił 16 pojedynczych porcji środka odurzającego. Susz w kartce papieru z niebieskim nadrukiem był mieszaniną suszu roślin konopi i tytoniu, przy czym mieszanina ta zawierała 0,47 grama netto suszu roślin konopi, co stanowi pojedynczą porcję środka odurzającego.

dowody: protokoły użycia testera narkotykowego – k.32, 33, 34, 35; opinia kryminalistyczna – k.66-71

M. Z. (1) w inkryminowanym czasie nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego może uczestniczyć w czynnościach procesowych. Oskarżony na posiedzeniu w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego wyraził zgodę na zobowiązanie do podjęcia leczenia odwykowego.

dowody: opinia sądowno – psychiatryczna – k. 93-94; protokół posiedzenia – k.120

M. Z. (1) nie był uprzednio karany sądownie.

dowód: dane o karalności – k.114

Przesłuchany w charakterze podejrzanego M. Z. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że w dniu 16 października 2014 roku około godziny 11 przebywał w miejscowości P., gdyż słyszał, iż można tam znaleźć marihuanę „samosiejkę”. Po około 15 minutach natrafił na dwa krzaki rosnące na polu, zerwał je i zapakował w foliowy worek, a następnie przewiózł do G.. Około godziny 18 udał się do kolegi A. R., pracującego jako ochroniarz na budowie przy ulicy (...) w G., u którego przebywali także dwaj koledzy W. i M.. M. Z. (1) po wejściu do kempingu rozłożył zerwaną marihuanę na grzejniku celem wysuszenia. Mężczyźni zaczęli pić piwo. A. R. wymieszał część suszu z tytoniem, część odsypał do pudełka i schował do kieszeni bluzy. Oskarżony podkreślił, że koledzy W. i M. nie mieli nic wspólnego z przyniesioną przez niego marihuaną, a A. R. chciał ją tylko wypróbować. Dodał, że nie sprzedawał marihuany. M. Z. (1) wyjaśnił, iż zerwał znaną marihuanę na próbę i nie wiedział, iż taka „samosiejka” może odurzać. Nadto nie zdawał sobie sprawy z tego, że posiadanie takiej marihuany jest zabronione. Końcowo wskazał,

że jest uzależniony od marihuany, pali ją praktycznie codziennie, a całość marihuany, która została zatrzymana przez Policję, była przeznaczona wyłącznie na jego własny użytek.

wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (1) – k. 76

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu zaszyły przesłanki do wydania wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne na posiedzeniu (art. 339 § 1 pkt 2 k.p.k.) bez konieczności przeprowadzenia rozprawy.

Stwierdzić na wstępie należy, że postępowanie dowodowe doprowadziło do wyłonienia jednej, spójnej wersji zdarzenia z dnia 16 października 2014 roku. Wszystkie dowody tworzą jednolity materiał dowodowy. Poszczególne dowody korespondują pomiędzy sobą stanowiąc wzajemnie uzupełniające się elementy.

Sąd dał wiarę wszystkim przesłuchanym w sprawie świadkom. Zeznania świadków W. S., M. N. (2) i A. R. są szczerze i wzajemnie się uzupełniające. Wskazane osoby w tożsamy sposób przedstawiły okoliczności spotkania z oskarżonym w dniu 16 października 2014 roku. Za wiarygodnością zeznań świadków przemawia, zdaniem Sądu, m.in. to, że nie mieli oni racjonalnych powodów do bezpodstawnego, niezgodnego z rzeczywistością przypisywania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu. Co więcej świadek A. R. przyznał, że część mieszaniny suszu roślinnego i tytoniu schował do kieszeni swojej bluzy. Nie zataił zatem faktów, które mogłyby wpłynąć niekorzystnie na jego sytuację, co również pozytywnie wpływa na ocenę wiarygodności. Sam oskarżony i świadek A. R. potwierdzili, że świadkowie M. N. (2) i W. S. nie mieli niczego wspólnego z ujawnionym suszem roślinnym. Ponadto zeznania trzech wymienionych świadków są zgodne z depozycjami funkcjonariusza Policji M. B.. Należy podkreślić, że jeden z będących na miejscu funkcjonariuszy Policji był bezpośrednim obserwatorem fragmentu zachowania oskarżonego z inkryminowanego czasu, a o szczegółach swojej obserwacji poinformował świadka M. B.. Świadek jako funkcjonariusz Policji kontakt z oskarżonym miał ze względu na wykonywane w dniu zdarzenia czynności służbowe i nie jest zainteresowany wynikiem postępowania, zatem w ocenie Sądu nie zachodziły podstawy do odmówienia relacji świadka waloru wiarygodności.

Zeznania świadka M. Z. (2) (matki oskarżonego) nie były kluczowe dla rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania. Jej depozycje miały znaczenie w kwestii ustalenia ewentualnego uzależnienia jej syna od środków odurzających. W tej mierze świadek podała, że istotnie syn czasami wraca do domu, będąc po wpływie działania środków odurzających. Nadto potwierdziła, że w inkryminowanym czasie nie przebywał w domu.

Zeznania świadków zostały dodatkowo potwierdzone treścią dokumentów wymienionych w części wstępnej uzasadnienia, a mianowicie – protokołami zatrzymania i przeszukania osoby, protokołem przeszukania przyczepy kempingowej i mieszkań, protokołem przebiegu badania trzeźwości, protokołem użycia testera narkotykowego oraz danymi o karalności. Przedmiotowe dokumenty to dokumenty urzędowe wystawione przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i w prawej przepisanej formie. Dlatego stanowią one dowód poświadczonych nimi okoliczności jak fakt zatrzymania i przeszukania oskarżonego oraz innych osób, przeszukania pomieszczeń czy faktu uprzedniej karalności oskarżonego.

Odnosnie do ustalenia, czy ujawniony susz roślinny jest środkiem odurzającym, Sąd posłużył się opinią kryminalistyczną z zakresu badań fizykochemicznych. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne – biegłego sądowego z zakresu badań fizykochemicznych. Fachowość i bezstronność tego biegłego nie były podważane przez strony postępowania. Treść opinii jest jasna, pozbawiona sprzeczności i zawierająca odpowiedzi na postawione przez organ zlecający przygotowanie opinii pytania. W konsekwencji Sąd uznał ją za pełnowartościowy dowód i na jej podstawie poczynił ustalenia faktyczne.

Z kolei ustalenia co do poczytalności oskarżonego Sąd oparł na uzyskanej opinii sądowo-psychiatrycznej. Została ona sporządzona przez osoby posiadające wiedzę specjalną – lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii. Podstawą opinii było badanie oskarżonego oraz dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy. Sporządzona przez biegłych opinii

jest jasna, logiczna, pełna oraz pozbawiona sprzeczności. W toku postępowania nie ujawniły się nadto okoliczności poddające w wątpliwość fachowość czy bezstronność biegłych.

Sąd dał wiarę również wyjaśnieniom oskarżonego. M. Z. (1) wskazał, że ujawniony susz roślinny należał do niego i był przeznaczony na jego użytek. Tak samo podali wyżej wymienieni świadkowie. Oskarżony przyznał się do zarzutu i nie bagatelizował swojego zachowania. W sposób swobodny opisał przebieg zdarzenia z dnia 16 października 2014 roku poczynając od przyniesienia roślin konopi do przyczepy kempingowej, przez jej suszenie, wymieszanie części z suszem tytoniu, po zatrzymanie i przeszukanie przez funkcjonariuszy Policji. Jednocześnie oskarżony szczerze przyznał, że pali marihuanę niemal codziennie, a na posiedzeniu przez Sądem wyraził zgodę na podjęcie leczenia odwykowego.

Oceniając powyższe należy stwierdzić, że zgromadzony materiał dowodowy jest jednorodny i pozbawiony sprzeczności. Jednocześnie tak ustalony obiektywny stan faktyczny prowadzi do konstatacji, że oskarżony M. Z. (1) swym zachowaniem wypełnił znamion zarzucanego mu aktem oskarżenia występku.

Zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizacji podlega zachowanie polegające na posiadaniu, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających lub substancji psychotropowych. Nie ulega wątpliwości, że w posiadaniu M. Z. (1) ujawniono 15,89 gramów suszu roślinnego konopi innych niż włókniste oraz mieszaninę suszu roślin konopi z suszem tytoniu o łącznej wadze 1,06 gramów z czego 0,47 grama stanowiło susz roślin konopi innych niż włókniste. Łącznie ujawniony susz roślin konopi innych niż włókniste stanowił 17 pojedynczych porcji środka odurzającego. Tym samym stwierdzić należy, że M. Z. (1) swym zachowaniem zaktualizował przesłanki wspomnianego występku. Jednocześnie należy wskazać, że Sąd – nie wychodząc poza zdarzenie faktyczne będące przedmiotem postępowania – uzupełnił opis czynu przypisanego oskarżonemu o ustalenie, że posiadany przez oskarżonego susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Oskarżony nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia swoich zachowań i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony jest osobą dorosłą, która powinna zdawać sobie sprawę ze znaczenia i konsekwencji swoich czynów oraz obowiązujących norm prawnych i moralnych. Nie działał także pod wpływem przymusu i nie zaszła żadna z okoliczności, która mogłaby wyłączyć jego winę.

Sąd uznał, iż w sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Przesłankami warunkowego umorzenia postępowania są: a) uprzednia niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne – warunek ten oskarżony spełnia, b) zagrożenie czynu karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą trzech lat – zagrożenie karne przestępstwa przypisanego oskarżonemu występku nie przekracza tej granicy c) stopień winy i stopień społecznej szkodliwości nie mogą być znaczne – z czym mamy do czynienia na gruncie rzeczonej sprawy, d) brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu wymaga bezspornego ustalenia samego faktu popełnienia przestępstwa i jego okoliczności – co też zostało dokonane w rozpoznawanej sprawie i e) tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, wyrażająca się w przypuszczeniu opartym na ocenie właściwości i warunków osobistych sprawcy oraz jego dotychczasowym sposobie życia, że sprawca pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa – i ta przesłanka zdaniem Sądu została spełniona. Nadto warunkowemu umorzeniu postępowania nie może sprzeciwić się oskarżony – w realiach niniejszej sprawy oskarżony takiego sprzeciwu nie wyraził. Kodeks postępowania karnego nie wymaga natomiast by na warunkowe umorzenie postępowania wyrazili zgodę oskarżyciel publiczny, oskarżyciel posiłkowy czy pokrzywdzony – argument z art. 341§2 k.p.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony "nie jest znaczny". Ustalenie, że czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu, który nie jest znaczny oraz spełnienie pozostałych przesłanek wyłącza przyjęcie ukarania ze względu na potrzeby w zaspokojeniu społecznego poczucia sprawiedliwości. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art. 115 § 2 k.k. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności

i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Nie wpływają natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także opinia o nim i dotychczasowy tryb życia. Zachowanie M. Z. (1) nie zasługuje na szczególne potępienie. Oskarżony swym działaniem nie spowodował szkody w cudzym mieniu, ani też nie wyrządził krzywdy innej osobie. Nie zajmował się dystrybucją środków odurzających. Okoliczność tę potwierdzają jego wyjaśnienia oraz przeszukanie jego miejsca zamieszkania, gdzie nie ujawniono środków odurzających bądź przedmiotów służących do przygotowywania ich do sprzedaży (np. waga, woreczki strunowe itd.). Odurzając się środkami nielegalnymi w istocie działa na niekorzyść własnego zdrowia. Z tego względu reakcja na jego czyn powinna być raczej ukierunkowana na resocjalizację oskarżonego, a w mniejszym stopniu na zaspokojenie społecznego poczucia sprawiedliwości lub potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na podkreślenie zasługuje także postawa oskarżonego. Przyznał, że niemal codziennie pali marihuanę i jest od niej uzależniony. Również jego matka zeznała, że syn wraca do domu w stanie, który jej zdaniem wskazuje na uprzednie odurzanie się środkami nielegalnymi. Jednocześnie na posiedzeniu w dniu wyraził zgodę na poddanie się leczeniu odwykowemu. Uznać zatem należy, że M. Z. (1) chce zerwać z nałogiem.

Z kolei dla wyznaczenia stopnia zawinienia wymaga ustalenia najpierw wszystkich przesłanek przypisania winy, a więc dojrzałości sprawcy i jego poczytalności, rozpoznawalności bezprawności czynu oraz braku anormalnej sytuacji motywacyjnej występującej w nasileniu uniemożliwiającym wymaganie od sprawcy dania posłuchu normie prawnej. Brak znacznego stopnia winy uzasadniony jest w szczególności wystąpieniem okoliczności, które, występując w większym natężeniu, prowadzą do wyłączenia winy (ograniczona poczytalność, błąd na granicy usprawiedliwienia, sytuacja motywacyjna sprawcy wynikająca z konfliktu dóbr). Stopień zawinienia oskarżonego również nie był znaczny. M. Z. (1) wyjaśnił, iż nawet nie wiedział, czy znalezione przez niego rośliny w trakcie spalania będą działać odurzająco. Dodał, że nie zdawał sobie sprawy z tego, że palenie dziko rosnących roślin konopi jest nielegalne. Uznać można, że działał na granicy usprawiedliwionego błędu.

Za generalną przesłankę stosowania warunkowego umorzenia postępowania, dotyczącą osoby sprawcy uznaje się uzasadnione przypuszczenie sądu, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. To przypuszczenie Sądu w realiach rozpoznawanej sprawy oparte jest na postawie oskarżonego, jego dotychczasowej niekaralności, prowadzeniu ustabilizowanego życia tak zawodowego jak rodzinnego oraz na dotychczasowym sposobie życia, w trakcie którego nie wchodził w konflikt z prawem, co wskazuje na incydentalność jego inkryminowanego zachowania. Oskarżony rozumie naganność swojego zachowania i jego konsekwencje oraz wyraża zgodę na podjęcie leczenia odwykowego.

Ww. przesłanki tj. nieznaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości wyznaczają granicę możliwej tolerancji dla sprawcy z punktu widzenia obiektywizmu wymiaru sprawiedliwości i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Równocześnie wskazane właściwości osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, fakt, iż nie był on dotychczas karany sędownie, zdaniem Sądu, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni on ponownie żadnego przestępstwa w przyszłości, a czyn którego się dopuścił miał charakter incydentalny. Dotychczasowa niekaralność sądowa, tryb życia daje jak najbardziej uzasadnione przekonanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, ponownie nie popełni nigdy przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

Tak więc w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby, mając na uwadze względy na cele kary, wymierzania oskarżonemu kary i doprowadzenie do wyroku skazującego, gdyż wystarczające jest zastosowanie oddziaływania na oskarżonego, w postaci warunkowego umorzenia postępowania, poprzez poddanie go próbie i uzależnienie jego dalszych losów od wyniku tej próby. Samo postępowanie przygotowawcze, skutkujące wniesieniem aktu oskarżenia, powinno wyrzucić na M. Z. (1) oddziaływanie wychowawcze, a okres probacji wynoszący dwa lata jest wystarczający dla zweryfikowania przyjętej przez Sąd oceny.

Wobec powyższego, stwierdzając, że zachodzą przesłanki określone w art. 66 § 1 i 2 k.k. . postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umorzono, wyznaczając na mocy art. 67 § 1 k.k. dwuletni okres próby. Takie

orzeczenie powinno wywrzeć odpowiedni wychowawczy i zapobiegawczy wpływ na oskarżonego, zmobilizować go jeszcze bardziej do przestrzegania prawa.

Orzeczone wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych spełni zaś zadanie wychowawcze w stosunku do niego, oddziałując w kierunku wzmocnienia pozytywnych postaw sprawcy, a nadto spełni rolę zadośćuczynienia społeczeństwu za popełnione przestępstwo.

W punkcie III wyroku i na podstawie wskazanych w nim przepisów, Sąd zobowiązał oskarżonego do podjęcia leczenia odwykowego w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Jeszcze raz należy wskazać, że oskarżony na posiedzeniu wyraził zgodę na podjęcie takiego leczenia.

Z kolei w punkcie IV wyroku na podstawie wskazanych w nim przepisów, Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci suszu roślin konopi, zarządzając jego zniszczenie oraz opakowań po suszu roślinnym przechowywane w kopercie w aktach sprawy na karcie 87.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd w punktach I-IV wyroku zdecydował o zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wobec zaistniałej kolizji ustaw karnych w czasie, gdyż w czasie orzekania o odpowiedzialności oskarżonego obowiązywała inna ustawa karna niż w czasie wypełnienia przez niego znamion czynu zabronionego. Zgodnie z treścią tej regulacji jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przy ocenie, która z ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się pod uwagę - zgodnie z art. 2 § 1 k.k. - całą ustawę, a nie poszczególne jej przepisy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 1970 roku, V KRN 402/69). Oceny względności porównywanych ustaw należy dokonywać nie abstrakcyjnie, lecz przez pryzmat konkretnej sytuacji istniejącej w określonej sprawie. Nie jest dopuszczalne zastosowanie do tego samego czynu elementów dawnej i nowej ustawy, tworzenie swoistego konglomeratu obu (lub nawet kilku) ustaw.

Ponadto Sąd obciążył oskarżonego kosztami procesu, gdyż to oskarżony przyczynił się do ich powstania, a w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności dla przeciwnego rozstrzygnięcia.

Na zakończenia wskazać należy, iż rzecznik oskarżenia nie stawił się na posiedzeniu na którym to Sąd rozpoznawał kwestie warunkowego umorzenia postępowania, posiadając wiedzę o posiedzeniu nie przedstawił również swego stanowiska w tym przedmiocie.